

[Waldorff]

førm end den, som regeringen har lagt op til. Det kunne være, man kunne lave en slags auktion om, hvilke selskaber der i størst omfang ville give løfter om dansk arbejde, danske underleverandører, køb af rigge på danske værfter og sådan nogle ting, fremfor måske at sidde og forhandle det med den enkelte koncessionssøger. Men det er en mere teknisk diskussion. Der er i hvert fald en mulighed dér.

Det andet problem, man står med, når man skal vurdere, hvor meget det er værd f.eks. at have danske selskaber inde, er, om kulbrinteskatteloven faktisk er god nok, om den er i stand til at opfange de indtægter, som også danske selskaber vil have, og om der overhovedet ligger nogen forhindring for, at eksempelvis A.P. Møller, som jo kan gå ind i et nyt konsortium, eller Ø.K. eller hvem som helst fører en fortjeneste ved oliehandel i Danmark ud af landet. Den slags problemer er ens, hvad enten det er udenlandske eller danske selskaber.

Det, der er tilbage, er – og det tror jeg enhver må give mig ret i – at den eneste måde, vi effektivt kan sikre indtægterne til det danske samfund på, er gennem den statslige deltagelse. Det er simpelt hen det, det står og falder med. Og dér synes jeg faktisk at denne redegørelse dels forplumrer tingene, dels gør det meget vanskeligt at få en rimelig diskussion.

Jeg har forstået det sådan, at også regeringen mener, at der skal være dansk deltagelse i alle tilladelser, der bliver givet, men at det, diskussionen står om, er, om man skal være med fra starten, eller om man skal træde ind senere. Hvis det er forkert, vil jeg meget gerne have energiministeren til at forklare, hvad det så er, der er meningen. Det er godt nok. Det, der ikke er godt nok, er de antydninger, der ligger af, at man kan slå af på det udgangspunkt, der hedder 20 pct.s deltagelse. Vi er ret enige med det socialdemokratiske forslag, der siger, at det i de fleste tilfælde skal være 20 pct., men så kan man lave det dér fnidder fnadder med 10 pct., for at danske firmaer, der går ind, ikke skal blive belastet med for store efterforskningsudgifter på statens vegne og sådan noget. Det har vi ikke så meget imod. Men vi vil godt fastholde, at det er altså ikke mindre end 20 pct., der bør være reglen her.

Vi mener også, det er fantastisk vigtigt, at det statslige selskab er med fra starten, fordi det drejer sig om meget hurtigt og helst allerede inden 2. udbudsrunde at få opbygget de erfaringer i det statslige olieselskab, som skal til for senere måske at være ansøger på en koncession eller senere måske at være operatør, som er det næste, man skal lære i et dansk olieselskab. Det svarer fuldstændig til udviklingen i Norge. Jeg fatter ikke, hvad det er for en særlig visdom, som gør, at regeringen i Danmark vælger at ville gøre tingene anderledes, end de faktisk er blevet gjort i Norge.

Så kommer vi til: hvilket selskab skal det så være? Den borgerlige regering kan ikke lide D.O.N.G., den har været oppe at skændes med bestyrelsesformanden og sådan noget, så derfor må det i hvert fald ikke hedde D.O.N.G. Jeg synes, det minder om visse primitive folkeslag med det, der kaldes en animistisk religiøs opfattelse, som bygger på, at hvis man undlader at nævne den onde ånd ved navn, så kan man håbe ikke at komme i karambolage med vedkommende. Sagen er, at hvis der overhovedet noget sted findes en viden og rimelig ekspertise, som kunne sætte staten i stand til at gå ind i koncessioner på det danske sokkelområde, så findes det i D.O.N.G. Der findes formentlig også temmelig megen ekspertise i energiministeriet efterhånden. Hvis man i det væsentlige alligevel skal trække på de mennesker, som er ansat i D.O.N.G., så er det ret naturligt, vil jeg sige, at benytte netop det selskab, som man på andre områder anerkender har en betydelig ekspertise, og som oven i købet har forberedt sig på det her.

Det kan være, energiministeren ikke kan lide bestyrelsesformanden, men så står det faktisk i hans magt at finde en anden. I det hele taget står det i energiministerens magt at styre det statslige olieselskab sådan, at han får det ud af det, som han vil have ud af det. Der er altså overhovedet ingen argumenter for ikke at slå fast, at det hedder D.O.N.G., og jeg tror, at regeringen – eller i hvert fald energiministeren eller i hvert fald alle andre end de konservative i regeringen – ved, at selvfølgelig bliver det D.O.N.G. Derfor vil jeg støtte det radikale krav om, at hvis vi skal have det til at være noget andet, så må vi have nogle argumenter for det, og de skal være, tror jeg nok, ret præcise.